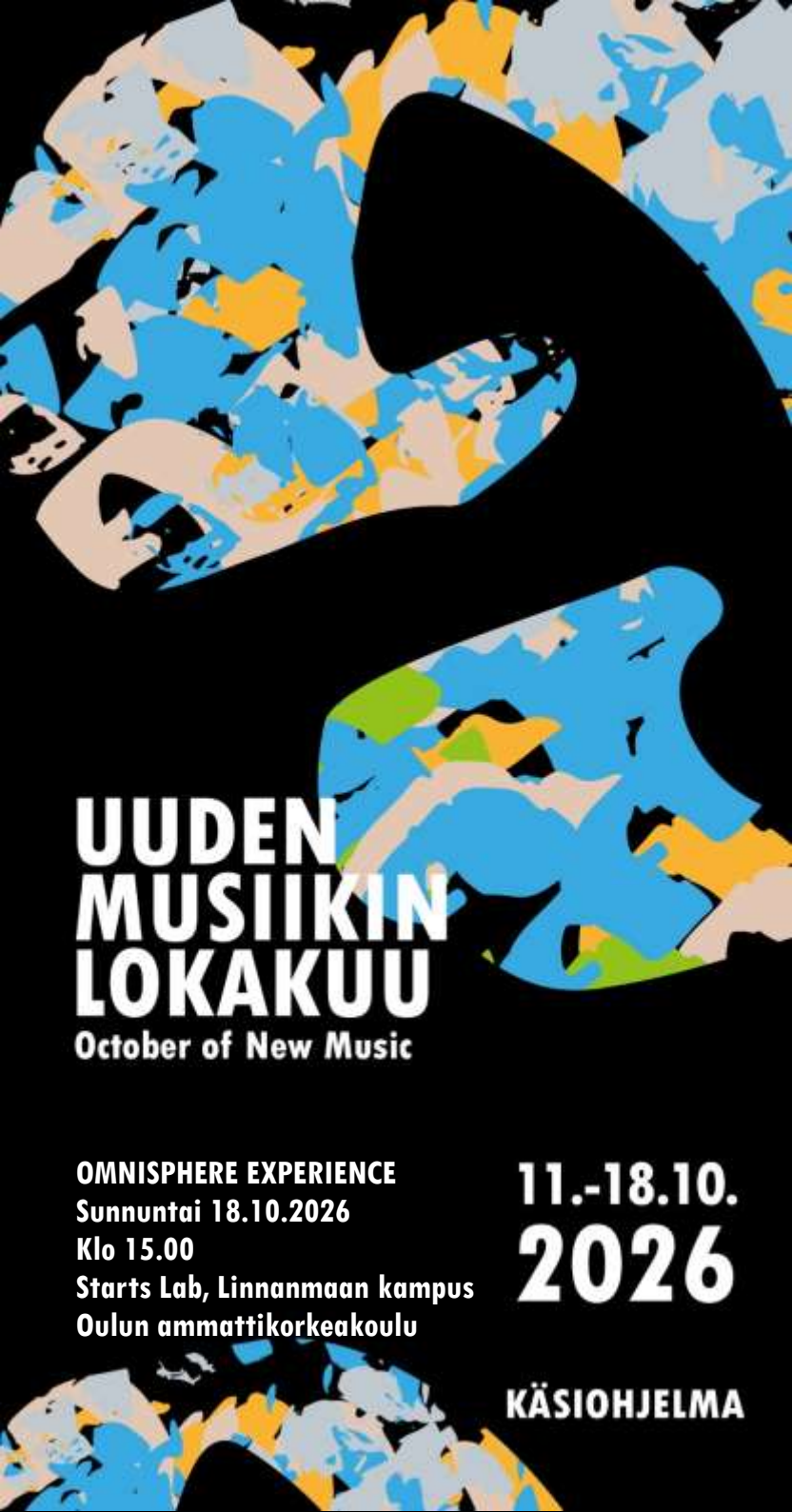

UUDEN MUSIIKIN LOKAKUU

October of New Music

OMNISPHERE EXPERIENCE

Sunnuntai 18.10.2026

Klo 15.00

Starts Lab, Linnanmaan kampus

Oulun ammattikorkeakoulu

**11.-18.10.
2026**

KÄSIOHJELMA

TUKIJAT

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Suomen
Kulttuurirahasto

Musiikin
edistämissäätiö

OULU
2026

KONEEN SÄÄTIÖ

Greta ja Viljami Lehtisen säätiö

YHTEISTYÖKUMPPANIT

**Konsertti on osa virallista Oulu – Euroopan
Kulttuuripääkaupunki 2026 -ohjelmaa.**

**Konserttia tukee Oulun Kulttuurisäätiö
sekä Oulun kaupunki.**

**11.-18.10.
UUDEN 2026
MUSIIKIN
LOKAKUU**

Pohjois-Suomen 22. nykymusiikkijohlat

OMNISPHERE EXPERIENCE

**Arctic 3D Soundscape
Loppukonsertti**

defunensemble

Sunnuntaina 18.10.2026

Klo 15.00

Starts Lab

Linnanmaan kampus

Oulun ammattikorkeakoulu

ESIPUHE

Vuonna 2026 Oulu on toinen Euroopan kulttuuri-pääkaupungeista. Nykymusiikkiseura Lokakuulla on kaupungissa jo kolmatta vuosikymmentä kestänyt historia uusimman nykymusiikin äänenkannattajana. Tämän vuoden festivaalilla päätöksensä saa yhdistyksen kaksivuotinen hanke **Arctic 3D Soundscape**, joka törmäyttää elektronisen musiikin tekniset ja esteettiset voimavarat nykytaidemusiikin ilmaisukeinoihin.

Oulussa on viime vuosikymmenien aikana tehty elektronisen nykymusiikin saralla merkittävää pioneerityötä **Jukka Ruohomäen** johdolla. Jukan poistuttua keskuudestamme tämä jatkumo melkein menetettiin, mutta yhdessä hankkeen tärkeimmän yhteistyökumppanimme kanssa pidämme jääräpäisesti tästä jatkumosta kiinni. Tahdon lämpimästi kiittää Oulun ammattikorkeakoulua — erityisesti ”harmaita eminenssejämme”, projektipäällikkö **Osmo Hakosaloa** sekä musiikkiteknologian lehtori ovp (opintovapaalla vakinaisesta palveluksesta) **Jussi Tuohinoa** — korvaamattomasta työstä hankkeen teknisten puitteiden rakentamisessa ja taiteellisessa inspiraatiossa.

Kuluneet kaksi vuotta ovat osaltaan näyttäneet sen, että mahdollistamalla toimintaympäristön taiteilijoille mahdollistamme omalta osaltamme paikallisen kulttuuriekosysteemin kehittymistä.

Kiitoksen ansaitsee myös **Kristaps Pukitis**, joka syystalvella 2024 pimeää ja pakkasta uhmaten toimitti kotiinkuljetuksena meille Latvian Liepajassa suunnittelemansa sound domen rungon. Liepaja onkin yksi Euroopan kulttuuripääkaupungeista vuonna 2027 - ehkä yhteistyömme jatkuu näissä merkeissä hankkeen jatkokehittelyn osalta?

Vuonna 2026 Oulu on toinen Euroopan kulttuuripääkaupungeista ja voisi kuvitella, että vuosi olisi osaltaan pohjoissuomalaisen uusimman esittävän säveltaiteen juhluvuosi. Tämän osalta kulttuuripääkaupunkivuosi on kuitenkin jäänyt oudon hiljaiseksi. Kysymykset siitä, miten koko Suomi saadaan houkuttelevaksi eri alojen taiteilijoille ja miten saadaan luotua myös enemmän työmahdollisuuksia vapaan kentän taiteilijoille ovat relevantteja. Lakoninen, yksinkertainen vastaus on: tekemällä tilauksia ja tarjoamalla esitysmahdollisuuksia paikallisille uusien taideteoksien luoville taiteilijoille.

Nykymusiikkiseura Lokakuu kantaa osaltaan hartiavoimin kortensa kekoon ja festivaali toimiikin jälleen tärkeimpänä uusimman pohjoissuomalaisen nykymusiikin areenana viikon ajan. Pienellä, mutta kulttuurisesti sitäkin merkittävämmällä festivaalillamme kuullaan jälleen useita kiinnostavia uusia teoksia alueemme säveltäjiltä. Helsinkiläinen defunensemble kunnioittaa hankkeen päätöskonserttia

virtuoottisella soittotaidollaan ja vahvalla ilmaisuvoimallaan esittäen viisi uutta teosta. Lisäksi kuulemme festivaalille tilatun uuden nauhamusiikki-teoksen, joka on saanut inspiraationsa Pyhäjärven Vaskikellojen soinneista. Tämä kulttuurivaihto ilmentää, että Oulu voi toimia myös areenana alueemme säveltäjien musiikille, ei vain muualta tuodun musiikin kauttakulkupaikkana.

Lauri Marjakangas

tuottaja

Arctic 3D Soundscape -hanke

Nykymusiikkiseura Lokakuu ry

Tuottaja Lauri Marjakangas.

Kuva Mikko Malmivaara.

OHJELMA

Anna Hakula (s. 1986)
Breath (2026)

Antti Myllyoja (s. 1981)
Peace Hallucinations (2026)

Sakari Raappana (s. 1966)
Ballgames (2026)

James Albany Hoyle (s. 1993)
Vaskitaivas (2026)

Jouko Tötterström (s. 1956)
Kalliosaari – kosminen kokemus (2026)

Sanna Ahvenjärvi (s. 1972) &
Tapio Lappalainen (s. 1973)
LIFE! – The Carousel of
Life & Death (2026)

- I Roots**
- II Echoes**
- III Escape**

defunensemble

Hanna Kinnunen, huilu
Mikko Raasakka, klarinetti
Markus Hohti, sello
Emil Holmström, piano
Anders Pohjola, live-elektroniikka

Konsertissa ei ole väliaikaa.
Konsertti kestää noin puolitoista tuntia.

Säveltäjä Jouko Tötterström.

Kuva Reijo Koirikivi / P.S.V. Studio.

TEOSESITTELYT

Hengitystä ja soivaa tilaa

Anna Hakula (s. 1986, Pori) on poikki-taiteellinen säveltäjä ja arkkitehti, joka työskentelee tilalähtöisesti. Taiteen kokemisen kehollisuus, tilallisuus ja materiaalisuus ovat läsnä hänen töissään.

Hakulan paikkalähtöisiä installaatioita on ollut esillä Musica Novassa Richardinkadun kirjastossa Helsingissä, Meidän Festivaalilla Aleksis Kiven kuolinmökissä ja Hiljaisuus Festivaalilla Suojalan Ladossa. Materiaalista ponnistavia installaatioita ja taidetapahtumia ovat esittäneet Tampere Biennale, Pesula-galleria, Taide- ja museokeskus Sinkka, Myymälä2 -galleria ja TADweek Finlaysonin alueella Tampereella.

Instrumenttien ominaisuuksista ammentavia teoksia on esitetty kotimaisten festivaalien ja konserttien lisäksi Musikfest Wartinissa (Saksa) ja Tukholmassa (Samtida Musik).

Taiteen tekemisen lisäksi Hakula tutkii konserttikokemusta Tampereen Yliopistossa ja opettaa sävellystä Tampereen konservatoriossa.

Teoksestaan **Breath (2026)** säveltäjä sanoo:

Breath on hengitystä. Oma hengitystämme, muiden hengitystä, ympäristön hengitystä tuulena, puhureina. Sävellyksen keskiössä on tutun äänen tilallinen suhde kuulijaan. Se alkaa akustisina huokauksina, jotka hitaasti kiertyvät yleisön ympärille. Henkäykset kasaantuvat ja niiden joukkoon alkaa ilmestyä säveltasoja. Puhalluksen sisällä on soivia ääniä, jotka hitaasti ilmiintyvät kuultaviksi. Kuultavia, kuulaita ääniä. Harmoniat perustuvat klarinetin multifoneihin: erityisellä puhalluksella rikottuihin äänipatsaisiin.

Kappaleen loppuosassa palataan vieno-sointisempaan puhallukseen, mutta nyt ääni siirtyy ylemmäs, kuin tuuleksi jossain kauempana. Huomio kiinnittyy oman kehon sijasta ympäröivään maailmaan ja siihen, miten olemmekin osa jotain suurempaa kokonaisuutta.

Säveltäjä Anna Hakula.

Säveltäjä Antti Myllyoja.

Enteitä pilvien takaa

Antti Myllyoja (s.1981) on Oulusta kotoisin oleva säveltäjä ja pianisti. Hänen tuotantonsa käsittää kamarimusiikkia ja sooloteoksia. Lisäksi Myllyoja on tehnyt luovaa yhteistyötä muiden taiteenalojen tekijöiden kanssa erityisesti Taiwanissa.

Myllyojan musiikille on tyypillistä huoliteltu harmoninen ja rytminen tekstuuri ja voimakas ekspressionistinen ilmaisu.

Teoksestaan **Peace Hallucinations (2026)** säveltäjä kertoo:

Rauha kuvitella itseään tilassa, kuin rauhassa.
Pilvi monikossa, kerääntyvän muuttuva sävy
muuttuu enteeksi. Edessä sivulla

takana keräävät kokemustaan ääneksi

Tennis ja jalkapallo inspiroivat

Säveltäjä **Sakari Raappana** (s. 1966, Suomensalmi) on opiskellut sävellystä ja musiikin teoriaa Oulun konservatoriossa opettajanaan Vesa Valkama.

Sakari Raappanan sävellyksiä on esitetty eri festivaaleilla koti- ja ulkomailla. Hänen tuotantonsa sisältää orkesteri- ja kamariteoksia, joiden ulottuu kompleksista modernismista myöhäisromanttiseen ilmaisuun.

Esittäjinä ovat toimineet Oulu Sinfonia sekä pasunisti Erkki Hirsimäki, viulisti Mikko Sorri, pianisti Laura Röntynen, oboisti Antti Turtiainen, viulisti Reeta Maalismaa, klarinetistit Mikko Raasakka ja Michał Konopiński sekä sopraano Lisa Fornhammar, harmonikkataiteilija Veli Kujala sekä kitaristit Petri Kumela ja Janne Malinen, joka on myös levyttänyt Raappanan kitaramusiikkia pohjoissuomalaisia säveltäjiä esittelevälle Pimeän luno -albumilleen. Kapellimestarit Benjamin Vary, Juha Nikkola, Eduardo Mognillansky ja Tomas Djupsjöbacka ovat johtaneet Sakari Raappanan orkesteriteoksia.

Sakari Raappanan sävellystyötä ovat tukeneet Suomen Säveltäjät, Suomen Kulttuurirahasto ja Taiteen edistämiskeskus (Taike). Raappana on Suomen Säveltäjät ry:n jäsen.

Teoksestaan **Ballgames (2026)**

säveltäjä sanoo:

Ballgames-teoksen elektronisen äänimateriaalin lähtökohtana ovat erilaisten pallojen pomputtamisella, lyömisellä, hieromisella ja muillakin tavoilla synnytettyt äänet. Tennis-, pöytätennis, jalka- ja superpallot ovat toimineet äänilähteinä.

Lisäksi äänen tuottamiseen käytetään suojaressua, johon lyödään tennispallo. Pressun ravistelusta syntyvää ääntä hyödynnetään myös elektronisessa osuudessa. (Wimbledonin tennisturnauksessa suojaressuja käytetään nurmikentän suojaamiseen sateella.)

Musiikkiteknologi **Lauri Marjakangas** on työstänyt elektronista osuutta materiaalin äänitys- ja muokkaustyössä sekä sähköisen materiaalin luojana Max-ohjelmointikieltä käyttäen.

Kappaleen musiikin materiaalin lähtökohtana toimivat teoksen nimestä löytyvät sävelet: B-A-L(=La)-G-A-Mi(=E)-Es. Noiden sävelten lisäksi niiden erilaiset kromaattiset ja mikrotonaaliset muunnokset löytyvät myös sekä sointujen että melodisten motiivien raaka-aineena.

Teos alkaa tennispallon pomputteluäänistä, jotka ovat b (engl.) ja g (ball ja games). Sellon pomppivalla jousella (spiccato) soittamat sävelet matkivat tennismailan synnyttämiä ääniä, mutta pian kamariyhtyeen musiikki erkanee omaan suuntaansa.

Noin kolme minuuttia kestävä lyyrinen, pehmeä ja ekspressiivinen jakso muodostaa vastakohtan elektronisen osuuden äänille, jotka ovat välillä hyvinkin rujoja. Tämän voi ajatella kuvastavan lapsuuden hauskojen palloleikkien ja ammattiurheilun vastakohtaa. Ammattipalloilussa on leikki kaukana ja huipulla kamppailu menestyksestä on suorastaan veristä ja raakaa.

Lopussa äänten kudos monimutkaistuu sekä nuottipartituurissa että elektronisessa osuudessa.

Oma taustani erityisesti jalkapallon parissa synnytti halun tehdä teos, jossa yritetään yhdistää kaksi erilaista maailmaa: musiikin ja soittamisen universumi sekä pallopelien omiin sääntöihin perustuva valtakunta.

Säveltäjä Sakari Raappana.

Kuva Kimmo Pihlajamaa / Oulun konservatorio.

Säveltäjä James Hoyle.

Musiikkia Vaskikellojen äänistä

James Albany Hoylen (s. 1993, Leicestershire, Englanti) musiikissa yhdistyy eklektinen joukko vaikutteita klassikoista nykymusiikin lähestymistapoihin. Hän on kiinnostunut Bachista, Sibeliuksesta, Nielsenistä ja Griseystä ja tutkii uusia tapoja tuoda tällaisia vaikutteita osaksi musiikkiaan. Hän haluaa yhdistää kaleidoskooppimaisesti ja moniarvoisesti erilaisia musiikkityylejä ja säveltämisen tapoja sekä muodostaa niiden välille rakenteellisen logiikan ja kerronnallisuuden avulla epätodennäköisiä liittoja.

James Hoyle on suorittanut sävellyksen tohtorintutkinnon Guildhall School of Music and Dramassa. Väitöstutkimus käsitteli aikaa ja ajallisuutta musiikillisen säveltämisen näkökulmasta. Hän on osallistunut Royal Philharmonic Societyn säveltäjäohjelmaan, London Symphony Orchestran Panufnik Composers Scheme -ohjelmaan sekä Dartington International Summer Schoolin ja LEAD! Foundationin Fiskars Summer Festivalin mestarikursseille. Opettajina ovat olleet Julian Anderson, Matthew Kaner, Colin Matthews ja Magnus Lindberg.

Hoyle on opettanut sävellystä Royal College of Musicin Junior Departmentissa sekä Guildhall School of Music and Dramassa.

Teoksestaan **Vaskitaivas (2026)** säveltäjä kertoo:

Noin 150 kilometriä Oulusta etelään, Pyhäjärven lähistöllä, sijaitsee Vaskikello, huoltoasema, jossa on maailman suurin yksityinen kellokokoelma.

Säveltäjänä, joka käyttää kellonsoiton ääniä lähes jokaisessa säveltämässään teoksessa, Vaskikellosta on tullut suosikkipysähdyspaikkani usein ajamillani Helsinki—Oulu-matkoilla. Vaskikellon kokoelmassa on pari tuhatta kelloa eri puolilta maailmaa. Monia niistä voi soittaa. Olen soittanut ja taltioinut lähes jokaista kelloa siellä. Kokoelmassa on rikkautta ja moninaisutta äänessä ja ilmaisussa.

Vaikka kuvittelen monien kellojen taakse kätkeytyvän kiinnostavia tarinoita, mieleeni tuli ajatus siitä, että jo tämä äänien moninaisuus voisi itsessään synnyttää musiikillista kerrontaa. Vaskitaivas-teoksessa tämä kerronnallisuus saa vaikutteita myös Oulun seudun kansantarinoista ja suullisen tarinankerronnan perinteistä.

Kalliosaaren luonto soi

Säveltäjä, pianisti ja pedagogi **Jouko Tötterström** (s. 1956, Salo) opiskeli Sibelius-Akatemiassa pianonsoittoa opettajinaan Liisa Pohjola, Eero Heinonen ja Matti Raekallio. Lisäksi hän opiskeli urkujensoittoa Enzo Forsblomin ja sävellystä Paavo Heinisen johdolla. Tötterström suoritti pianodiplomin ja musiikin maisterin tutkinnon vuonna 1983 ja piti ensikonserttinsa Helsingissä vuotta myöhemmin.

Tötterström suoritti musiikin tohtorin tutkinnon vuonna 2008 aiheenaan Pianoduon haasteet: Käytännölliset ja pedagogiset kysymykset sekä sävellyskokoelma.

Tötterström toimi Oulun konservatorion pianonsoiton yliopettajana v. 1985–1999, minkä jälkeen hän siirtyi Oulun ammattikorkeakoulun Kulttuurialan yksikön yliopettajaksi v. 1999. Siitä työstä hän jäi eläkkeelle syksyllä 2023. Hänellä on pitkä pedagoginen ura opetusaineinaan pianonsoitto, didaktiikka, kamarimusiikki ja sävellys.

Tötterström on toiminut Nykymusiikkiseura Lokakuu ry:n puheenjohtaja sekä Uuden Musiikin Lokakuun taiteellisena johtajana. Hän on saanut Suomen Leijonan ritarikunnan ritarimerkin (2023) ja Suomen kulttuurirahaston / Pohjois-Pohjan-

maan rahaston elämäntyöpalkinnon (2024) ansioistaan musiikkialalla.

Tötterströmin teoksia on esitetty laajasti Suomessa ja ulkomailla. Useat hänen sävellyksistään ovat muusikkojen tilaamia. Hän työskentelee aktiivisesti yhteistyössä muiden taiteenlajien edustajien, kuten kuvataiteilijoiden, valokuvaajien ja tanssijoiden kanssa.

Tötterströmin laajaan sävellystuotantoon kuuluu mm. kaksi sinfoniaa ja muita orkesteriteoksia, kamariooppera, baletti, pianokonsertto, laulumusiikkia, kamarimusiikkia ja runsaasti pianomusiikkia.

Teoksestaan Kalliosaari – kosminen kokemus (2026) säveltäjä kertoo:

Teoksen alkuideana minulla oli mielessäni näky uudesta sävellyksestä, johon voisin upottaa Pohjois-Savossa saarella sijaitsevan kesämökkimme luonnonläheistä maagista tunnelmaa. Tähän minulla oli käytettävissä kolmesta soittimesta koostuva trio (bassoklarinetti, sello, piano) sekä Dome-kaiutinjärjestelmän kautta toistettava äänimaisema, jonka kautta luodaan äänien suunnan liikkeen kautta tunne siitä, että ollaan paikalla saarella.

Tein kesän 2026 aikana mökillä äänityksiä, joilla sain tallennetuksi itselleni tärkeitä äänikuvia: järveltä kantautuvien vesilintujen ääntelyä, omien askeleitten töminää polulla, veden liikettä uudessa. Tunnelmassa olennaista oli toisaalta ympäristön hiljaisuus, toisaalta sen taittuminen tai täydentyminen erilaisten luonnosta kuuluvien sointien kautta.

Sain inspiraatiota sekä saaren miljöön karusta avaruudellisuudesta että ympäristön monimuotoisesta äänimaisemasta. Tämä kaikki kiteytyi viisiosaiseksi sävellykseksi, joka soitetaan yhtäjaksoisena jatkumona. Tunnelmat vaihtelevat.

Nokturnossa sointimaailman pohjan luo kaiuttimien kautta kuultava noin 25 sekunnin mittainen instrumentaaliluuppi, jonka ylle maalataan yöllistä, pysähtynyttä tunnelmaa. Musiikissa on verhottuna pieniä unenomaisia viittauksia Pielaveden valssi -kansansävelmään. Osan lopulla musiikkiin tulee mukaan kuikan ääntelyä, joka jatkuu myös seuraavan lyhyen **Kuikat**-osan aikana. Siinä sello ja basso-klarineti keskustelevat kuikkien kanssa, ja piano luo harmonisen, staattisen pohjan musiikille.

Polku-osan instrumentaaliosuus rakentuu sellon walking bass -tyyppisen satsin päälle,

kuinkas muuten, kun polkua kävellään. Ääninauhalta kuuluu askellus, oksat ritisevät, muusikot svengaavat ja suunta on reippaasti eteenpäin.

Sitten tullaankin rantaan ja pulahdetaan **Lyhyt savolainen iltavintti** -osan merkeissä hiukan liiankin raikkaaseen Pielaveden veteen — vintti jää tosin melko lyhyeksi, kun ei tarkene enempää.

Teoksen päättää **Lamento**-osa, jossa on jo haikeutta syksyn tulosta ja siitä, miten joutsenet jättävät meidät taas talveksi. Lopussa ne katoavat ulottumattomiin kohti avaruutta.

Toivottavasti teos vie kuulijansa Kalliosaaren kautta jonnekin sisäiseen maailmaan, keskelle luontoa ja omiin mielikuviin.

**Säveltäjäpariskunta
Sanna Ahvenjärvi &
Tapio Lappalainen.**

Kuva Kimmo Pihlajamaa.

Yhdessä säveltämisen vuoropuhelua

Sanna Ahvenjärvi (s. 1972, Rovaniemi) ja **Tapio Lappalainen** (s. 1973) ovat Oulun konservatoriossa opintonsa aloittaneita säveltäjiä ja musiikin ammattilaisia. He jatkoivat sävellysopintojaan Luxemburgissa ja Salburgin Mozarteum-yliopistossa, jossa heidän opettajanaan toimi säveltäjä Adriana Hölszky.

Ahvenjärvi ja Lappalainen ovat säveltäneet nykymusiikkia yhdessä vuodesta 2013 lähtien. Yhteissäveltäminen on heidän työskentelynsä keskeinen muoto: teoksia syntyy vuoropuhelun ja yhteisen ideoinnin kautta, ja lopputuloksena on musiikkia, jota kumpikaan ei heidän mukaansa säveltäisi yksin.

Heidän yhteisiin teoksiinsa kuuluvat muun muassa Water sinfoniaorkesterille, Ikirouta (Permafrost), Jubileum, Outo tarina, Bußetuende Zitrusseife sekä Whirling Energy. Tampere Filharmonian tilaama Water palkittiin Teosto-palkinnolla vuonna 2023.

Ahvenjärvi on suorittanut sävellyksen maisterintutkinnon Mozarteum-yliopistossa, ja hänen tuotantoonsa kuuluu muun muassa orkesteri-, kamari- ja näyttämömusiikkia. Lappalaisen työssä säveltämiseen yhdistyvät vahvasti myös musiikkiteknologia, elektroniikka

ja äänityöskentely. Molemmat toimivat lisäksi musiikinopettajina. Ahvenjärven teoksia leimaa tunteellinen puhdistautuminen, lohdullisuus ja jopa terapeutisuus. Ahvenjärven pitkäaikainen taiteellinen yhteistyökumppani on Jenni Kinnunen, joka on kirjoittanut runot myös nyt kuultaviin lauluihin.

Lappalaisen säveltäjäuraan on vaikuttanut työskentely musiikkiteknologian eri osa-alueiden parissa ja hän käyttää live-elektroniikkaa innovatiivisesti sävellyksissään.

Teoksesta LIFE! – The Carousel of Life & Death (2026) säveltäjät kertovat:

Teoksessa on kolme osaa **Roots**, **Echoes** ja **Escape**. Kontrapunktisessa Roots-osassa kuvaillaan asioita, jotka juurruttavat ja maadoittavat ihmistä. Echoes rakentuu erilaisille muuntuville delayefekteille. Kaiut ovat ihmisen pään sisäisiä kaikuja menneisyydestä, nykyhetkestä ja tulevaisuudesta. Escape on tasapainoilua elämän oravanpyörässä.

Teoksen kokoonpanossa on huilu, klarinetti, sello, piano, live-elektroniikka ja tallenneosio, jossa käytettävä materiaali on defunensemblen muusikoiden soittamaa.

Teoksen tallenneosio on toteutettu SuperCollider-ohjelmointiympäristössä. Lappalainen osallistui heinäkuussa 2026 Stanford yliopiston CCRMA-keskuksen järjestämälle verkossa toteutetulle SuperCollider-kesäkurssille. Kurssin opettajana toimi professori Bruno Ruviaro. Teoksen SuperCollider-koodin työstäminen alkoi Lappalaisen kesäkurssin kurssiprojektina. Kesäkurssin jälkeen Lappalainen jatkoi SuperCollider-opintoja Bruno Ruviarolla yksityisesti. Lopullisen SuperCollider-koodin koodasi Bruno Ruviaro Ahvenjärven ja Lappalaisen taiteellisten ideoiden ja visioiden pohjalta.

Teoksen sävellystyötä on rahoittanut Oulun Kulttuurisäätiö. Lappalaisen SuperCollider-opintoja on rahoittanut Keskipiste-Leader.

Suuret kiitokset kaikesta avusta Arctic 3D Soundscape -hankkeen tuottajalle Lauri Marja-kankaalle.

11.-18.10.
UUDEN 2026
MUSIIKIN
LOKAKUU

Pohjois-Suomen 22. nykymusiikkijohlat